

MARKUS RAŠFORD

Koautor:
ALEKS FALASE-KOJA

Ilustrovala:
MARTA KISI

AVANTURE JUTARNJEG KLUBA

ZVER IZVAN OGRADE

Prevod s engleskog: Nikola Petaković

AVANTURE JUTARNJEG KLUBA

ZVER IZVAN OGRADE

Ova knjiga pripada:

Naziv originala:

The Breakfast Club Adventures
The Beast beyond the Fence

Marcus Rashford written with Alex Falase-Koya
Illustrated by Marta Kissi

*First published 2022 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited*

Text copyright©MUCS Enterprises limited 2022

Illustrations copyright©Marta Kissi 2022

©Propolis Books za srpsko izdanje 2023

Sva prava zadržana.
Preštampavanje i umnožavanje zabranjeno u delovima i u celini.

MARKUS RAŠFORD

Napisano sa:
ALEKS FALAS KOJA

Ilustrovala:
MARTA KISI

AVANTURE JUTARNJEG KLUBA

ZVER IZVAN OGRADE

Prevod s engleskog: Nikola Petaković

*Svakom detetu koje je deo Jutarnjeg kluba,
ovo je tvoja početna pozicija.*

*Svet je pun mogućnosti, samo moraš da pustiš
da te tvoj um tamo povede.*

Dobro došli u moj Književni klub,

Veoma sam uzbuđen što delim *Avanture Jutarnjeg kluba* s tobom, knjigu koju smo Aleks i ja napisali posebno za tebe. Oduzmi je večeras kući i napiši svoje ime na prednjoj strani. Ona pripada tebi i samo tebi.

Prepun je avanture i nadam se da ćeš kroz ovu knjigu proširiti svoj horizont, možeš sanjati veće snove, možeš pobediti i slaviti međusobne razlike i shvatiti da razlike nisu negativna stvar, da je u njima snaga.

Koliko bi život bio dosadan da smo svi isti!

Potroši vreme na postavljanje što više pitanja. Da slušaš i učiš o drugima. Kad neko padne, naš jedini odgovor na to bi trebalo da bude da ga podignemo. Zapamti, svima nama treba malo pomoći.

Uživaj u svakoj reči u sopstvenom ritmu i zapamti da nema nikakve žurbe da se stigne do kraja.

Podigni visoko glavu i osvojmo dan zajedno.

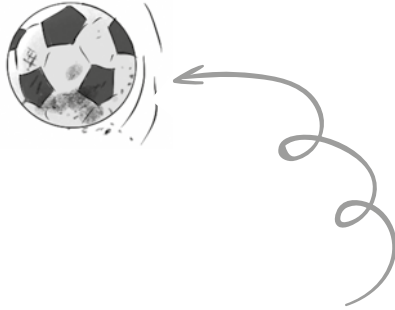
S ljubavlju,

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'M. R.', written in a cursive style.

M. R.

POGLAVLJE JEDAN

Markus je gurnuo vrata od kantine i zakoračio u Jutarnji klub. Prostorija je bila svetla, prozračna i topla, ispunjena grajom dece. Markus je udisao miris ***sve-že napravljenog tosta i slatkog soka od narandže.***

– Hej, Markuse!

Velika grupa okupila se oko jednog od dugih, drvenih stolova koji su se pružali

preko kantine. Jedna ruka mahnula je iznad svih glava, pozivajući ga da pride.

– Hej, Amira – uzvratio je Markus i, smešeći se, krenuo prema stolu.

– Puštam Markusa da preuzme moje mesto – glasno je najavila Amira. Svi su se pogledi okrenuli prema Markusu dok se on **probijao** kroz grupu. Okupili su se oko visoke, lelujave Dženga kule na stolu. Pogledao je Amiru podignute obrve.

– Jesi li sigurna? – pitao ju je.

Amira je klimnula.

– Ostavila si mi jedan od najtežih poteza – promrmljao je Markus, gledajući u kulu. Počešao se po glavi. Onda je, bez ustezanja, ispružio ruku i stručno gurnuo jedan delić. Delić je glatko kliznuo na sto, a kula je ostala potpuno netaknuta.

Grupom se proneo žamor:

- 0000000000!

Markus je glasno odahnuo, malo se posramivši od tolike pažnje.

- Vidimo se kasnije - doviknuo je dok se ponovo gurao kroz masu. Otišao je do otvora kako bi uzeo hranu, smešeci se poslužiteljki koja mu je dodala crvenu plastičnu posudu i crni plastični tanjir.

Okrenuo se i primetio svoje prijatelje

Ojin i Patrika kako sede u udaljenom delu kantine. Otišao je do njih, prošavši usput pored još nekoliko grupa dece koja su igrala društvene igre, radila domaće zadatke, doručkovala ili samo ćaskala između sebe.

– Hej, Markuse – rekli su Ojin i Patrik uglas.

Markus im se nasmešio. Patrik je bio krupan, ali bio je brži od gotovo bilo koga svojih godina. Tanke naočare bile su mu za lepljene parčetom trake, jer ih je **slomio** na fudbalskom treningu prošle nedelje. Ojin je bila niska i imala je kraću afro-frizuru, a stopala su joj bila **magična**.

– Hej, ljudi – rekao je Markus i seo na klupu nasuprot njih.

– Šta je danas na meniju? – pitao je Patrik.

– Tost i žitarice – odgovorio je Markus, cereći se. – Samo najbolje gorivo za mene – podigao je palčeve.

– Da, tokom „žitarica dana” pretvaraš se u **Fudbalsku mašinu** tokom velikog odmora. Dobar si skoro kao ja – rekla je Ojin, blago ga lupivši po ruci.

Markus se više nije toliko smešio. Nije se osećao dobro zbog toga, ali moraće danas da smisli još jedan izgovor što neće igrati s njima fudbal na odmoru. Prosto nije u stanju da igra kako treba od kako je izgubio svoju loptu...

Svaki put kad bi sklopio oči ponovo bi video ceo događaj. Video bi kako mu je leva noga **kliznula**, a desna **poletela** prema lopti.

Video bi kako mu palac na nozi **treska**

o loptu pod najgorim mogućim uglom. Video bi kako lopta hrli **naviše**, daleko iznad dva ranca koja su služila kao golovi, **daleko** iznad glave golmana i **daleko** iznad školske ograde.

A onda je nestala. Nestala kraj zgrade koja se nalazila pored njegove škole. To se desilo pre više od mesec dana, ali on to i dalje jasno može da vidi.

– Hej! – Ojin ga je nežno lupnula po čelu. – Ima li nekoga kod kuće?

Markus trepne. – O čemu smo ono pričali? – pitao je.

– Sećao si se kako si šutnuo loptu preko ograde – odgovorio mu je Patrik.

Markus je uzdahnuo. – Kako si znao?

– Markuse, kad god začutiš ovih dana, ti misliš o toj lopti – rekla mu je Ojin.

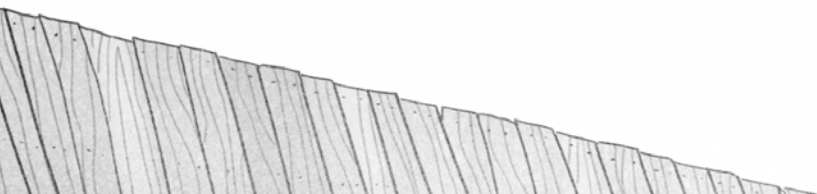
Patrik je klimnuo, skinuo naočare s lica, dobro ih očistio i vratio nazad.

– Prosto **znam** da još uvek mogu da je vratim – promrmljao je Markus.

– Prepešačili smo duž cele ograde, Markuse i tražili je – podsetila ga je Ojin. – Nije je bilo.

– Možda samo nisam dovoljno tražio – insistirao je Markus. – Možda je trebalo da je preskočim.

– Markuse, znaš pravila – rekla je Ojin

tišim glasom. – Ne idemo preko ograde ako ne vidimo loptu. **PREVIŠE JE RIZIČNO.**

– Da, čuo si gospođu Miler, zar ne? – ubacio se Patrik. Markus je klimnuo glavom, se-

tivši se njihove **ZASTRAŠUJUĆE** nastavnice.

Ona je žestoka prema ljudima. Kao

da dobiješ **crveni karton**, ali u školskom životu!

Patrik se zavalio u stolici. – Čuo sam da su neki klinci iz matematičkog kluba dobili mesec dana kazne zato što su išli preko ograde.

– Šta je uopšte tako posebno u vezi s tom loptom? – pitala je Ojin. Markus je otvorio usta da odgovori, ali pre toga iza njih začuo se nečiji duboki glas.

– A, evo nam stola mladih fudbalera.

– Markus se okrenuo i video gospodina

Andersona, jednog od njegovih omiljenih nastavnika, kako se smeši, a uglovi oko plavih očiju su mu se naborali. Gospodin Anderson bio je visok, imao je kratku sedu kosu i svakog dana, bez izuzetka, nosio je sako od tvida sa zakrpama na laktovima. Predavao je muzičko, ali često je trčao i u Jutarnji klub.

– Ne samo to, imamo i trubača – rekao je, misleći na sebe.

– I matematičarku.

Ja sam dobra u matematici

– Ojin je pokazala na sebe.

– Pa, svakako ću to imati na umu! – rekao je gospodin Anderson.

– A nadam se da ste uradili svoje domaće

zadatke? – podigao je obrvu.

– Da, naravno da jesmo – brzo je odgovorila Ojin.

– Ah, Ojin, to uvek kažeš – uzdahnuo je nastavnik. Ko bajagi je prevrnuo očima, **namignuo** im i otišao.

 – Mladi fudbaleri? – sumorno je promrmljao Markus. – Ja baš i ne više, sad kad sam i dalje na klupi. – Samo izgovaranje toga teško mu je palo, kao da čupa nešto iz grla. Imam mnogo vremena za domaći.

– Da, ali svi znaju da si dovoljno dobar da budeš starter, samo si – Patrik je zastao – trenutno malo van forme.

Navukao je naočare na nos.

Markus je pogledao na sto.

– Markuse – pažljivo je počela Ojin – zašto nam ne dopustiš da ti pomognemo...

– Hvala na ponudi – prekinuo ju je Markus. Na silu se nasmešio.

– Cenim ja to, zaista, ali ja već imam nekog ko može da mi pomogne da povratim igru. Samo treba da sačekam da mi se vrati.

Patrik i Ojin su uzdahnuli. Markusu je bilo neprijatno od njihovih pogleda. – Idem do toaleta – rekao je i ustao. Znao je da mu žele dobro, ali oni nisu shvatali da mu nije bila potrebna njihova pomoć. Morao je da uradi ono što je uvek radio kad je prolazio kroz **težak period**. Morao je da potraži pomoć svoje rođake Lole.

Izašao je iz kantine i krenuo niz hodnik. Sve je u „Radefort” školi bilo staro, od toga kako su se vrata zaključavala, do prozora koji su se **tresli** kad bi vetar snažno duvao. Čak je i šuma koja se **pružala** iza škole bila

drevna. Ali bila je zaista dobro održavana. Markus je obožavao to što se u njoj osećao kao **putnik kroz vreme**. Iako mu je to bila tek prva godina u ovoj školi, osećao je kao da je već njegova.

Gurnuo je ruke u džepove, trepnuvši kad mu se desna ruka očešala o nešto. Pod rukom je osetio da je to parče papira.

Zastao je u hodniku i izvukao ga, zbunjeno zureći u slova.

Lepim rukopisom pisalo je:

 Da li želiš da se učlaniš u IDK?

Da nije tragova koje je olovka ostavila u papiru, pomislio bi da su reči odštampane na printeru.

– IDK... – namrštio se. Nije imao pojma šta to znači.

Provirió je u hodnik, tražeći ko mu je ubacio poruku u džep, ali hodnik je bio prazan.

Na papiru su bile nacrtana i dva kvadratića. **DA** je pisalo ispod levog, a **NE** ispod desnog kvadratića.

